

Arrest

nr. 295 886 van 19 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 13 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 10 maart 2021, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2021 werd ingediend door:

Bi., E. [...] ook gekend als: Bo., E. M. [...] nationaliteit: Statenloos [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam aan in België op 05.02.2010, hij vroeg onmiddellijk asiel aan en verklaarde Bi., E. te heten. Nochtans legde hij een (kopie van een) identiteitskaart voor op naam van Bo., E.M.. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 19.12.2012 bleek dat: « (...) la copie scannée de votre carte d'identité ne constitue en rien une preuve de votre identité et de votre nationalité (...) Cette carte n'atteste donc en rien de votre identité ou de votre nationalité, d'autant plus que le nom qui apparaît sur cette carte n'est pas le même que celui que vous avez donné aux autorités belges. Vous expliquez qu'il s'agit d'une erreur des autorités belges (cf. rapport d'audition du 25/10/12, p.4). Toutefois, relevons que vous déclarez également que votre nom de famille est M. (cf. rapport d'audition du 25/10/12, p.3). Or, ce nom ne figure également pas sur la copie de votre carte d'identité. A ceci, vous expliquez qu'il s'agit d'une erreur des autorités mauritaniennes. Cette erreur sur votre carte lui enlève toute valeur. (...) » (beslissing CGVS d.d. 19.12.2012, p. 3). Zijn eerste verzoek tot internationale bescherming werd afgesloten op 31.05.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 01.07.2013 illegaal in België. Op 01.07.2013 vroeg hij een tweede keer internationale bescherming aan. Bij de beslissing van het CGVS werd gesteld: « (...) vous avez tenu à rectifier des erreurs dans la manière dont les autorités belges ont orthographié votre nom et vous avez insisté pour dire qu'il ne s'agit pas de « Bi. » mais bien de Bo. (...) Vous confirmez en début d'audition vous appelez E.M. Bo. (audition du 22 août 2013, pp 1 et 2 (...)) » (beslissing CGVS d.d. 29.08.2013, p.2.). Ook dit verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd op 31.03.2014 met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 07.04.2014 diende hij voor de derde keer een verzoek tot internationale bescherming in. Ook deze werd geweigerd op 26.02.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 01.06.2015 illegaal op het grondgebied. Op 01.06.2015 vroeg hij voor de 4e keer internationale bescherming. Ook deze werd geweigerd met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op 10.08.2015. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 21.04.2017 illegaal op het grondgebied. Op 21.04.2017 vroeg hij voor de 5e en laatste keer internationale bescherming. Ook deze aanvraag werd geweigerd op 22.05.2017 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures– namelijk voor de eerste ongeveer drie maanden en 4 maanden, ongeveer 9 maanden voor de tweede, ongeveer 11 maanden voor de derde, ongeveer 2 maanden voor de vierde en slechts één maan voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ondertussen is betrokkene als staatloze erkend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent op 12 november 2020. Het vonnis vermeldt 'E.Bi.' als naam van betrokkene. We vinden dit eerder vreemd daar betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag heeft

aangedrongen om zijn naam te laten noteren als 'E.M. Bo.. Betrokkene verklaarde heel duidelijk dat zijn naam E.M.Bo. is zoals genoteerd op zijn identiteitskaart. Ook onderhavige aanvraag 9bis wordt onder de identiteit E.Bi. ingediend. Betrokkene meent dat het onmogelijk zou zijn geweest om een bevel om het grondgebied te verlaten tot uitvoer te brengen, hij meent dat er reeds werd vastgesteld dat hij niet kon gerepatriëerd worden én dat hij niet traceerbaar zou zijn in de Mauritaanse nationale bestanden. Het klopt inderdaad dat er enkele jaren geleden een onderzoek opgestart werd om betrokkene te laten identificeren met het oog op een repatriëring. Betrokkene werd daarbij verhoord op de ambassade van Mauritanië. Uit de verklaringen die betrokkene op 05.07.2017 persoonlijk aflegde bij zijn verhoor op diezelfde ambassade blijkt dat hij zelf verklaarde niet van Mauritanië afkomstig te zijn:

"L'intéressé déclare être sahraoui et pas mauritanien. Il dit s'être procuré la carte mauritanienne pour introduire sa demande d'asile." Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. Het mag duidelijk zijn dat een identificatie als zijnde een onderdaan van Mauritanië door dergelijke verklaringen geen kans op slagen had.

Bovendien werd de identificatie opgestart op naam van 'E.Bi.' en niet als 'E.M.Bo.'.

Niettegenstaande wij het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent respecteren, dienen wij toch aan te geven dat er twijfels zijn omtrent de juiste identiteit van betrokkene. Betrokkene heeft verschillende keren zijn naam anders geformuleerd en bij het gesprek om de ambassade stelt hij ineens niet van Mauritanië afkomstig zijn. Het is aan betrokkene om duidelijkheid te scheppen. Alleen hij weet waar hij echt vandaan komt.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent op 12 november 2020, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het feit dat betrokkene (als Bi.,E.) volgens dit vonnis de Mauritaanse nationaliteit niet meer bezit, betekent niet dat betrokkene aldaar niet meer zou kunnen verblijven. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene de aanvraag tot machtiging moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Betrokkene toont niet aan dat ondanks het feit dat hij de Mauritaanse nationaliteit niet meer zou bezitten dat hij daardoor geen recht meer zou hebben om aldaar te verblijven.

Betrokkene toont dit niet aan. Bovendien is het nog de vraag of betrokkene ooit in Mauritanië heeft verbleven gezien zijn verklaringen op de Mauritaanse ambassade. Het is aan betrokkene om (tijdelijk) terug te keren naar het land waar hij heeft verbleven, naar het land waarmee hij banden heeft, naar zijn land van gewoonlijk verblijf om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Het statuut van staatloze betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Mauritanië, hetzij enig ander land waar hij rechtmatig heeft verbleven. De loutere bewering dat betrokkene geen enkele band meer zou hebben met het land waar hij vroeger de nationaliteit van had en dat hij in geen andere staat terecht zou kunnen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Mauritanië of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de ambassade van de landen waar hij rechtmatig heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Nogmaals, betrokkene is de enige die weet waar hij voor zijn komst naar België verbleef. Het is aan betrokkene om hierover duidelijkheid te scheppen.

Tot slot wordt nog verwezen naar een arrest van het Hof van Beroep Brussel d.d. 17 september 2014 dat stelde dat: "niet-repatriëerbare staatlozen (bevinden) zich in een situatie (...) die vergelijkbaar is met de situatie waarin erkende vluchtelingen zich bevinden. (...) Het hof besliste dan ook dat de overheid verplicht is om een verblijfsrecht te geven aan erkende staatlozen die niet gerepatriëerd kunnen worden, omdat ze geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen krijgen in een andere staat waarmee ze banden hebben.(...). Het mag duidelijk zijn dat de situatie van betrokkene heel anders is. Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen in Mauritanië (supra) of enig ander land waarmee hij banden zou hebben zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Hof vastgestelde discriminatie."

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, die luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Bi. E.

[...]

nationaliteit: Statenloos

ook gekend als: Bo., E.M. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.

Reden van de beslissing:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven: betrokkene toont niet aan dat hij alhier een gezins- en familieleven zou hebben

De gezondheidstoestand: betrokkene legt geen medische documenten voor waaruit zou moeten blijken dat zijn gezondheidstoestand het niet zou toelaten om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de materiële motiveringsplicht en ontbrekende, onnauwkeurige of onvoldoende motivering alsook de kracht van gewijsde van een vonnis.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

Volgens de voorwaarden artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, moet de aanvraag tot machtiging tot verblijf worden ingediend bij een Belgische diplomatieke of consulaire post worden ingediend in het

land van herkomst of het land waar de vreemdeling gemachtigd is te blijven, tenzij uitzonderlijke omstandigheden deze procedure verhinderen.

De aanvrager moet bewijzen dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden.

Deze uitzonderlijke omstandigheden, die niet wettelijk gedefinieerd zijn, zijn geen overmacht. Bijgevolg is het aan de autoriteit om in elk specifiek geval de uitzonderlijke aard van de door de vreemdeling gestelde omstandigheden te beoordelen.

De autoriteit is verder verplicht om zijn beslissing te rechtvaardigen door rekening te houden met alle elementen specifiek voor de aan haar voorgelegde zaak.

Deze motiveringsplicht waaraan het bestuursorgaan is gebonden, moet de ontvanger van het besluit in staat stellen de redenen te kennen waarop het berust.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

3. B. Toelichting van de manier waarop bovenvermelde regels werden geschonden

1. Staatloosheid

In deze zaak merkt verzoeker op dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken niet wordt betwist dat hij staatloos is erkend bij een arrest van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 12 november 2020.

In het arrest wordt er gesteld dat uit het besluit van de rechtbank van Mauritanië van 4 juli 2019 blijkt dat dat verzoeker niet langer de Mauritaanse nationaliteit bezit. De geldigheid en authenticiteit van het document word door de rechtbank aanvaard.

De rechtbank beaamt samen met de procureur des Konings dat er in 2011 inderdaad een volkstelling is geweest in Mauritanië waarbij tal van mensen hun staatsburgerschap verloren hebben. Deze problematiek heeft ook het voorwerp uitgemaakt in het Belgische parlement. Verzoeker heeft het land verlaten vóór 2011 en werd niet opgenomen in de volkstelling van 2011.

Dat verzoeker niet meer over de Mauritaanse nationaliteit beschikt, wordt bevestigd door de ambassade van Mauritanië.

Voor het overige heeft verzoeker geen enkele band met een andere land ter wereld.

Hij verkeert dienvolgens in de voorwaarden van het artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 September 1954, geratificeerd bij wet van 12 mei 1960, van toepassing geworden op 25 augustus 1960.

Als zodanig heeft de verzoeker geen land van herkomst meer, hetgeen wil zeggen een overheidsinstantie waaraan hij gebonden is door zijn nationaliteit in de juridische zin van het woord en waarvan hij afhankelijk is voor het verlenen van nationale en internationale identiteits- en reisdocumenten, waardoor hij procedures kan initiëren voor de afgifte van een visum of verblijfsvergunning en in dit perspectief kan reizen.

Verzoeker betwist derhalve het argument van de verwerende partij dat stelt dat het feit dat verzoeker staatloos is geen buitengewone omstandigheid is en dat hij zonder probleem een aanvraag kan indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire bevoegdheid in Mauritanië.

Door dit te stellen, staat de motivering van de bestreden beslissing op gespannen voet met de definitie zelf van staatloosheid.

2. Kracht van gewijsde

De uitspraak van de Rechtbank van eerste aanleg van Gent van 12 november 2020 heeft kracht van gewijsde.

Derhalve kon verweerder niet zomaar stellen dat "het feit dat betrokkene volgens dit vonnis de Mauritaanse nationaliteit niet meer bezit, betekent niet dat de betrokkene aldaar niet meer zou kunnen verblijven".

Zo stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr 266108 van 23 december 2021 hetgeen volgt:

Or, à la lumière des éléments contenus au dossier administratif et plus particulièrement de l'autorité de la chose jugée qui s'attache au jugement, susvisé, du Tribunal de première instance du 9 octobre 2015, connus de la partie défenderesse, cette dernière ne pouvait en arriver à la conclusion que le seul fait d'avoir été reconnu apatride ne constitue pas ipso facto une circonstance exceptionnelle valable [...]», et considérer que le requérant n'avait pas démontré « [...] en quoi il lui est impossible ou particulièrement difficile de se rendre temporairement à l'étranger ou dans les pays où il avait sa résidence habituelle ou dans les pays où son séjour était ou pourrait être autorisé [...] », et ce sans s'interroger plus avant sur des implications aussi manifestes de l'apatridie que les possibilités d'obtenir les documents d'identité et de voyage requis pour demander l'autorisation de séjourner dans «les pays où il avait sa résidence habituelle ou dans les pays où son séjour était ou pourrait être

3. Naam van verzoeker

Verder, wat betreft het argument van verwerende partij stellende dat er onzekerheden bestaan wat betreft zijn naam.

De naam van verzoeker werd uit het Arabisch vertaald.

Toen verzoeker hier aankwam, beheerde hij helemaal niet de Franse taal noch de Nederlandse taal.

De vertalingen uit het Arabisch naar het Frans of Nederlands toe gebeuren niet altijd nauwkeurig door de beëdigde vertalers. In het Arabisch worden de namen BI. en BO. op dezelfde manier uitgesproken.

De schrijfwijze van de naam is wat anders maar het gaat hier zeker niet om twee verschillende namen.

Trouwens, de Rechtbank van eerst aanleg van Gent heeft, alvorens een uitspraak te doen over het statuut van verzoeker, het administratief dossier opgevraagd en met kennis van zaken een beslissing genomen."

2.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker richt zich tegen volgend motief:

“Het feit dat betrokkene (als Bi.,E.) volgens dit vonnis de Mauritaanse nationaliteit niet meer bezit, betekent niet dat betrokkene aldaar niet meer zou kunnen verblijven.”

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij dit niet zomaar kon stellen gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 12 november 2020 dat zijn staatloosheid erkent en dat kracht van gewijsde heeft.

In de bestreden beslissing wordt geenszins betwist dat verzoeker door de rechtbank als staatloze is erkend, en dat hij dus niet de Mauritaanse nationaliteit bezit. Echter wordt in het vonnis van 12 november 2020 enkel erkend dat verzoeker de Mauritaanse nationaliteit niet heeft en wordt niet geantwoord op de vraag of verzoeker in Mauritanië zou kunnen verblijven, met andere woorden of hij aldaar een verblijfsrecht heeft of kan bekomen. Een schending van het gezag van gewijsde van dit vonnis blijkt aldus niet.

Verzoeker betoogt verder in wezen dat het feit dat hij erkend is als staatloze op zich al een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij als staatloze geen land van herkomst meer heeft, hetgeen wil zeggen een overheidsinstantie waaraan hij gebonden is door zijn nationaliteit in de juridische zin van het woord en waarvan hij afhankelijk is voor het verlenen van nationale en internationale identiteits- en reisdocumenten, waardoor hij procedures kan initiëren voor de afgifte van een visum of verblijfsvergunning en in dit perspectief kan reizen. Hij hekelt dat de verwerende partij stelt dat hij zonder probleem een aanvraag kan indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Mauritanië. De motivering van de bestreden beslissing staat op gespannen voet met de definitie zelf van staatloosheid, zo stelt hij nog.

Waar verzoeker voorhoudt dat zijn statuut van staatloosheid op zich volstaat als buitengewone omstandigheid en erop alludeert dat hij bijgevolg niet meer moet aantonen dat hij geen verblijfsrecht meer heeft in Mauritanië, kan hij niet worden gevolgd. Zoals dat overigens ook in de bestreden beslissing werd gesteld zijn ook staatlozen onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving en dus ook aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt: *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering”*. Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 kent de daarin beoogde personen ook geen recht toe om te verblijven op het grondgebied van de Staat die hen als staatloze erkent.

Eén en ander brengt met zich mee dat verzoeker zich niet zonder meer kan beroepen op zijn statuut als staatloze doch moet aantonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zodat hij zijn aanvraag in België kan indienen en niet, zoals dat in beginsel is opgelegd, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. In dat verband heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat ondanks het feit dat hij de Mauritaanse nationaliteit niet meer zou bezitten dat hij daardoor geen recht meer zou hebben om aldaar te verblijven en dat hij onvoldoende aantoont dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Mauritanië of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Met zijn betoog weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet en toont hij niet aan dat de verwerende partij ter zake ondeugdelijk heeft geoordeeld. Dat doet hij evenmin met een verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie van 27 mei 2016 dat hij ter zitting nog neerlegt nu de hiervoor gedane vaststellingen niet strijden met het rechtspunt in dat arrest.

Waar verzoeker nog ingaat op de motieven aangaande zijn naam en identiteit, stelt de Raad vast dat deze motieven in wezen overtoollig zijn aangezien de verwerende partij duidelijk stelt dat, alhoewel zij twijfels heeft omtrent de juiste identiteit van verzoeker, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg moet worden gerespecteerd. Zijn betoog dienaangaande is derhalve niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij de niet-betwiste staatloosheid van verzoeker heeft betrokken bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, en dit in het licht van zijn specifieke omstandigheden, en dat verzoeker niet aantoont dat deze beoordeling kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn, of dat erover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------